

I

(Πράξεις για την ισχύ των οποίων απαιτείται δημοσίευση)

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ (ΕΚ) αριθ. 1466/97 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

της 7ης Ιουλίου 1997

για την ενίσχυση της εποπτείας της δημοσιονομικής κατάστασης και την εποπτεία και το συντονισμό των οικονομικών πολιτικών

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 103 παράγραφος 5,

την πρόταση της Επιτροπής ⁽¹⁾,

Αποφασίζοντας σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 189 Γ της συνθήκης ⁽²⁾,

Εκτιμώντας:

- (1) ότι το σύμφωνο σταθερότητας και ανάπτυξης βασίζεται στην επιδίωξη υγιών δημόσιων οικονομικών ως μέσου για την ενίσχυση των προϋποθέσεων για την εξασφάλιση σταθερότητας τιμών και την επίτευξη ισχυρής και βιώσιμης οικονομικής ανάπτυξης που δημιουργεί απασχόληση·
- (2) ότι το σύμφωνο σταθερότητας και ανάπτυξης αποτελείται από τον παρόντα κανονισμό, ο οποίος επιδιώκει την ενίσχυση της εποπτείας της δημοσιονομικής κατάστασης και την εποπτεία και το συντονισμό των οικονομικών πολιτικών, από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1467/97 του Συμβουλίου ⁽³⁾ για την επιτάχυνση και τη διασαφήνιση της εφαρμογής της διαδικασίας υπερβολικού ελλείμματος και από το ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 1997, για το σύμφωνο σταθερότητας και ανάπτυξης ⁽⁴⁾, με το οποίο, όπως ορίζει το άρθρο Δ της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, χαράσσονται σταθεροί πολιτικοί προσανατολισμοί για την αυστηρή και εμπρόθεσμη εφαρμογή του συμφώνου, ιδίως δε να επιτευχθεί μεσοπρόθεσμα σχεδόν ισοσκελισμένη η πλειονασματική δημοσιονομική κατάσταση, πράγμα που αποτε-

λεί δέσμευση όλων των κρατών μελών, αλλά και να αναληφθεί η διορθωτική δημοσιονομική δράση την οποία τα κράτη μέλη θεωρούν αναγκαία για την επίτευξη των στόχων των εθνικών προγραμμάτων σταθερότητας και σύγκλισης, οσάκις διαθέτουν στοιχεία που μαρτυρούν ότι υπάρχει ή αναμένεται σημαντική απόκλιση από το μεσοπρόθεσμο δημοσιονομικό στόχο·

- (3) ότι στο τρίτο στάδιο της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης (ONE), τα κράτη μέλη έχουν, σύμφωνα με το άρθρο 104 Γ της συνθήκης, σαφή υποχρέωση να αποφεύγουν τα υπερβολικά δημοσιονομικά ελλείμματα· ότι βάσει του άρθρου 5 του πρωτοκόλλου αριθ. 11 της συνθήκης για ορισμένες διατάξεις που αφορούν το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας, η παράγραφος 1 του άρθρου 104 Γ δεν εφαρμόζεται στο Ηνωμένο Βασίλειο, εκτός εάν προχωρήσει στο τρίτο στάδιο· ότι η υποχρέωση, σύμφωνα με την οποία «τα κράτη μέλη προσπαθούν να αποφεύγουν τα υπερβολικά ελλείμματα» (άρθρο 109 Ε παράγραφος 4), θα εξακολουθήσει να ισχύσει και για το Ηνωμένο Βασίλειο·
- (4) ότι η προσήλωση στο μεσοπρόθεσμο στόχο μιας σχεδόν ισοσκελισμένης ή πλεονασματικής δημοσιονομικής κατάστασης θα επιτρέπει στα κράτη μέλη να αντιμετωπίζουν τις συνήθεις κυκλικές διακυμάνσεις, διατηρώντας το δημοσιονομικό έλλειμμα εντός του ορίου της τιμής αναφοράς του 3 % του ΑΕΠ·
- (5) ότι θα πρέπει να συμπληρωθεί η διαδικασία πολυμερούς εποπτείας του άρθρου 103 παράγραφοι 3 και 4 με τη δημιουργία συστήματος έγκαιρης προειδοποίησης, μέσω του οποίου το Συμβούλιο θα εφιστά εγκαίρως την προσοχή ενός κράτους μέλους στην ανάγκη λήψης των απαραίτητων διορθωτικών δημοσιονομικών μέτρων για την αποφυγή υπερβολικού ελλείμματος·

⁽¹⁾ ΕΕ αριθ. C 368 της 6. 12. 1996, σ. 9.

⁽²⁾ Γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 28ης Νοεμβρίου 1996 (ΕΕ αριθ. C 380 της 16. 12. 1996, σ. 28), κοινή θέση του Συμβουλίου της 14ης Απριλίου 1997 (ΕΕ αριθ. C 146 της 30. 5. 1997, σ. 26) και απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 29ης Μαΐου 1997 (ΕΕ αριθ. C 182 της 16. 6. 1997).

⁽³⁾ Βλέπε σ. 6 της παρούσας Επίσημης Εφημερίδας.

⁽⁴⁾ ΕΕ αριθ. C 236 της 2. 8. 1997, σ. 1.

- (6) ότι η διαδικασία πολυμερούς εποπτείας του άρθρου 103 παράγραφοι 3 και 4 θα πρέπει επίσης να συνεχίσει να καλύπτει το σύνολο των οικονομικών εξελίξεων σε κάθε κράτος μέλος και στην Κοινότητα, καθώς και τη συμβατότητα των οικονομικών πολιτικών με τους γενικούς οικονομικούς προσανατολισμούς που αναφέρονται στο άρθρο 103 παράγραφος 2· ότι, για την παρακολούθηση των ανωτέρω εξελίξεων, είναι ενδεδειγμένη η παρουσίαση των στοιχείων υπό μορφή προγραμμάτων σταθερότητας και σύγκλισης·
- (7) ότι πρέπει να αξιοποιηθεί η χρήσιμη εμπειρία που έχει αποκτηθεί από τα προγράμματα σύγκλισης κατά τα δύο πρώτα στάδια της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης·
- (8) ότι τα κράτη μέλη που θα υιοθετήσουν το ενιαίο νόμισμα, τα οποία στο εξής θα αναφέρονται ως «συμμετέχοντα κράτη μέλη», θα έχουν επιτύχει, σύμφωνα με το άρθρο 109 I, υψηλό βαθμό σταθερής σύγκλισης, και ιδίως σταθερή δημοσιονομική κατάσταση· ότι η διατήρηση υγιούς δημοσιονομικής κατάστασης σε αυτά τα κράτη μέλη θα είναι αναγκαία για την εξασφάλιση σταθερότητας των τιμών και την ενίσχυση των προϋποθέσεων διαρκούς αύξησης της παραγωγής και της απασχόλησης· ότι τα συμμετέχοντα κράτη μέλη πρέπει να υποβάλουν μεσοπρόθεσμα προγράμματα, που εφεξής θα αποκαλούνται «προγράμματα σταθερότητας»· ότι πρέπει να οριστεί το κύριο περιεχόμενο των προγραμμάτων αυτών·
- (9) ότι τα κράτη μέλη που δεν θα υιοθετήσουν το ενιαίο νόμισμα, τα οποία στο εξής θα αναφέρονται ως «μη συμμετέχοντα κράτη μέλη», θα πρέπει να ακολουθήσουν πολιτικές για την επιδίωξη υψηλού βαθμού σταθερής σύγκλισης· ότι είναι ανάγκη αυτά τα κράτη μέλη να συνεχίσουν να υποβάλουν μεσοπρόθεσμα προγράμματα, που εφεξής θα αποκαλούνται «προγράμματα σύγκλισης»· ότι πρέπει να οριστεί το κύριο περιεχόμενο αυτών των προγραμμάτων σύγκλισης·
- (10) ότι στο ψήφισμα της 16ης Ιουνίου 1997 για τη θέσπιση ενός μηχανισμού συναλλαγματικών ισοτιμιών στο τρίτο στάδιο της ΟΝΕ, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο χάραξε αυστηρούς πολιτικούς προσανατολισμούς, σύμφωνα με τους οποίους καθιερώνεται μηχανισμός συναλλαγματικών ισοτιμιών κατά την τρίτη φάση της ΟΝΕ, εφεξής καλούμενος «ΣΜ2»· ότι τα νομίσματα των μη συμμετεχόντων κρατών μελών που προσχωρούν στο ΣΜ2 θα έχουν μια κεντρική ισοτιμία ως προς το ευρώ, παρέχοντας έτσι ένα σημείο αναφοράς για την αξιολόγηση της επάρκειας των πολιτικών τους· ότι ο ΣΜ2 θα βοηθήσει ώστε να προστατευθούν τα νομίσματα αυτά αλλά και τα κράτη μέλη που υιοθετούν το ευρώ από αδικαιολόγητες πιέσεις στις αγορές συναλλάγματος· ότι, προκειμένου να καταστήσουν δυνατή την κατάλληλη εποπτεία από το Συμβούλιο, τα μη συμμετέχοντα κράτη που δεν έχουν προσχωρήσει στο ΣΜ2 θα παρουσιάζουν στο εθνικό πρόγραμμα σύγκλισης πολιτικές προσανατολισμένες προς τη σταθερότητα, ώστε να αποφεύγονται οι στρεβλώσεις των πραγματικών συναλλαγματικών ισοτιμιών και οι υπερβολικές διακυμάνσεις των ονομαστικών συναλλαγματικών ισοτιμιών·
- (11) ότι η σταθερή σύγκλιση των βασικών οικονομικών μεγεθών αποτελεί προϋπόθεση για τη διαρκή συναλλαγματική σταθερότητα·
- (12) ότι είναι αναγκαίο να καταρτισθεί χρονοδιάγραμμα για την υποβολή των προγραμμάτων σταθερότητας και σύγκλισης, και των αναπροσαρμογών τους·
- (13) ότι, για την εξασφάλιση διαφάνειας και την αποτελεσματική ενημέρωση του κοινού, είναι αναγκαίο τα κράτη μέλη να ανακοινώνουν δημοσίως τα εθνικά τους προγράμματα σταθερότητας και σύγκλισης·
- (14) ότι το Συμβούλιο, κατά την εξέταση και παρακολούθηση των προγραμμάτων σταθερότητας και σύγκλισης, και ιδίως του μεσοπρόθεσμου δημοσιονομικού του στόχου ή της επιδιωκόμενης προσαρμογής για την επίτευξη του στόχου αυτού, θα πρέπει να λαμβάνει υπόψη του τα συγκυριακά και διαρθρωτικά χαρακτηριστικά της οικονομίας του κάθε κράτους μέλους·
- (15) ότι εδώ πρέπει να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στις σημαντικές αποκλίσεις της δημοσιονομικής κατάστασης από το στόχο του σχεδόν πλήρους ισοσκελισμού ή της επίτευξης πλεονάσματος· ότι το Συμβούλιο θα πρέπει να απευθύνει εγκαίρως προειδοποίηση προκειμένου να μην καταστεί υπερβολικό το δημόσιο έλλειμμα ενός κράτους μέλους· ότι, σε περίπτωση συνεχιζόμενων αποκλίσεων από τους δημοσιονομικούς στόχους, το Συμβούλιο θα πρέπει να απευθύνει αυστηρότερες συστάσεις και να τις ανακοινώνει δημοσίως· ότι για τα μη συμμετέχοντα κράτη μέλη το Συμβούλιο μπορεί να προβαίνει σε συστάσεις για τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν προς υλοποίηση των οικείων προγραμμάτων σύγκλισης·
- (16) ότι τόσο τα προγράμματα σύγκλισης όσο και τα προγράμματα σταθερότητας οδηγούν στην εκπλήρωση των προϋποθέσεων οικονομικής σύγκλισης που περιλαμβάνονται στο άρθρο 104 Γ,

ΕΞΕΛΑΨΕ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟ:

ΤΜΗΜΑ 1

ΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΟΡΙΣΜΟΙ

Άρθρο 1

Ο παρών κανονισμός καθορίζει τους κανόνες που διέπουν το περιεχόμενο, την υποβολή, την εξέταση και την παρακολούθηση των προγραμμάτων σταθερότητας και σύγκλισης.

λούθηση των προγράμματος σταθερότητας και σύγκλισης στο πλαίσιο της πολυμερούς εποπτείας εκ μέρους του Συμβουλίου ώστε να αποτρεπεται εγκαίρως η εμφάνιση υπερβολικών δημοσίων ελλειμμάτων και να ενισχύεται η εποπτεία και ο συντονισμός των οικονομικών πολιτικών.

Άρθρο 2

Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού ως «συμμετέχοντα κράτη μέλη» νοούνται εκείνα τα οποία υιοθετούν το ενιαίο νόμισμα σύμφωνα με την συνθήκη και ως «μη συμμετέχοντα κράτη μέλη» νοούνται εκείνα τα κράτη τα οποία δεν έχουν υιοθετήσει το ενιαίο νόμισμα.

ΤΜΗΜΑ 2

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑΣ

Άρθρο 3

1. Κάθε συμμετέχον κράτος μέλος υποβάλλει στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή τα αναγκαία στοιχεία για την τακτική άσκηση πολυμερούς εποπτείας δυνάμει του άρθρου 103 της συνθήκης, υπό μορφή «προγράμματος σταθερότητας» το οποίο παρέχει μια ουσιαστική βάση για την εξασφάλιση σταθερότητας τιμών και για την επίτευξη ισχυρής βιώσιμης ανάπτυξης η οποία δημιουργεί απασχόληση.

2. Το πρόγραμμα σταθερότητας περιλαμβάνει τα ακόλουθα στοιχεία:

- α) το μεσοπρόθεσμο στόχο της σχεδόν ισοσκελισμένης ή πλεονασματικής δημοσιονομικής κατάστασης, καθώς και την πορεία προσαρμογής προς το στόχο αυτό όσον αφορά το δημόσιο πλεονάσμα/ελλείμμα και την αναμενόμενη εξέλιξη του λόγου του δημοσίου χρέους προς το ΑΕΠ·
- β) τις κυριότερες παραδοχές για τις αναμενόμενες οικονομικές εξελίξεις και τις σημαντικότερες οικονομικές μεταβλητές που σχετίζονται με την υλοποίηση του προγράμματος σταθερότητας, όπως είναι οι δαπάνες για δημόσιες επενδύσεις, η αύξηση του ΑΕΠ σε πραγματικούς όρους, η απασχόληση και ο πληθωρισμός·
- γ) περιγραφή των δημοσιονομικών και άλλων μέτρων οικονομικής πολιτικής που λαμβάνονται ή/και προτείνονται για την επίτευξη των στόχων του προγράμματος και, στην περίπτωση των κύριων δημοσιονομικών μέτρων, εκτίμηση των ποσοτικών τους επιπτώσεων στον προϋπολογισμό·
- δ) ανάλυση του κατά πόσον τυχόν μεταβολές των κύριων οικονομικών παραδοχών θα επηρέαζαν την κατάσταση των δημοσίων οικονομικών και το χρέος.

3. Τα στοιχεία για την πορεία του δημόσιου πλεονάσματος/ελλείμματος και του δημόσιου χρέους ως ποσοστών του ΑΕΠ και οι κυριότερες οικονομικές παραδοχές που αναφέρονται στην παράγραφο 2 στοιχεία α) και β) καταρτίζονται σε ετήσια βάση και καλύπτουν, εκτός από το τρέχον και το προηγούμενο έτος, τουλάχιστον τα τρία επόμενα έτη.

Άρθρο 4

1. Τα προγράμματα σταθερότητας υποβάλλονται πριν από την 1η Μαρτίου 1999. Μετά την ημερομηνία αυτή, υποβάλλονται αναπροσαρμοσμένα ετήσια προγράμματα. Ένα κράτος μέλος που υιοθετεί μεταγενέστερα το κοινό νόμισμα, υποβάλλει πρόγραμμα σταθερότητας εντός έξι μηνών από την απόφαση του Συμβουλίου για τη συμμετοχή του στο κοινό νόμισμα.

2. Τα κράτη μέλη δημοσιεύουν τα προγράμματα σταθερότητας και τα αναπροσαρμοσμένα προγράμματά τους.

Άρθρο 5

1. Με βάση τις εκτιμήσεις της Επιτροπής και της επιτροπής του άρθρου 109 Γ της συνθήκης, το Συμβούλιο εξετάζει, εντός του πλαισίου της πολυμερούς εποπτείας του άρθρου 103, κατά πόσον ο μεσοπρόθεσμος δημοσιονομικός στόχος του προγράμματος σταθερότητας προνοεί για ένα περιθώριο ασφαλείας προκειμένου να αποφευχθεί η εμφάνιση υπερβολικού ελλείμματος, κατά πόσον το πρόγραμμα βασίζεται σε ρεαλιστικές οικονομικές παραδοχές και κατά πόσον τα μέτρα που λαμβάνονται ή/και προτείνονται επαρκούν για την επίτευξη της προσαρμογής προς το μεσοπρόθεσμο δημοσιονομικό στόχο.

Το Συμβούλιο εξετάζει περαιτέρω αν το περιεχόμενο των προγράμματος σταθερότητας διευκολύνει το στενότερο συντονισμό των οικονομικών πολιτικών και αν οι οικονομικές πολιτικές του συγκεκριμένου κράτους μέλους συμβιβάζονται με τους γενικούς προσανατολισμούς της οικονομικής πολιτικής.

2. Το Συμβούλιο εξετάζει το πρόγραμμα σταθερότητας που αναφέρεται στην παράγραφο 1 εντός δύο μηνών το αργότερο από την υποβολή του. Το Συμβούλιο, μετά από σύσταση της Επιτροπής και διαβούλευση με την επιτροπή του άρθρου 109 Γ, εκδίδει γνώμη για το πρόγραμμα. Εάν το Συμβούλιο κρίνει, σύμφωνα με το άρθρο 103, ότι οι στόχοι και το περιεχόμενο του προγράμματος πρέπει να ενισχυθούν, καλεί διά της γνώμης του το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να προσαρμόσει το πρόγραμμά του.

3. Τα αναπροσαρμοσμένα προγράμματα σταθερότητας εξετάζονται από την επιτροπή του άρθρου 109 Γ με βάση τις εκτιμήσεις της Επιτροπής· εάν είναι αναγκαίο, τα προγράμματα αυτά μπορούν επίσης να εξετασθούν και από το Συμβούλιο με τη διαδικασία των παραγράφων 1 και 2 του παρόντος άρθρου.

Άρθρο 6

1. Στο πλαίσιο πολυμερούς εποπτείας σύμφωνα με το άρθρο 103 παράγραφος 3, το Συμβούλιο παρακολουθεί την εφαρμογή των προγραμμάτων σταθερότητας με βάση τα στοιχεία που γνωστοποιούν τα συμμετέχοντα κράτη μέλη και τις εκτιμήσεις της Επιτροπής και της επιτροπής του άρθρου 109 Γ, προκειμένου ιδίως να εντοπίσει τις πραγματικές ή αναμενόμενες σημαντικές αποκλίσεις της δημοσιονομικής κατάστασης από το μεσοπρόθεσμο στόχο ή από την πορεία προσαρμογής για την επίτευξή του, όπως καθορίζονται στο πρόγραμμα σταθερότητας σχετικά με το δημόσιο πλεόνασμα/έλλειμμα.

2. Εάν το Συμβούλιο διαπιστώσει σημαντική απόκλιση της δημοσιονομικής κατάστασης από το μεσοπρόθεσμο δημοσιονομικό στόχο ή από την πορεία προσαρμογής για την επίτευξή του, τότε, για να προειδοποιήσει εγκαίρως προκειμένου να προληφθεί η εμφάνιση υπερβολικού ελλείμματος, απευθύνει σύσταση, σύμφωνα με το άρθρο 103 παράγραφος 4, στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος ώστε να λάβει τα αναγκαία μέτρα προσαρμογής.

3. Εάν το Συμβούλιο κατά την παρακολούθηση της κατάστασης κρίνει ότι η απόκλιση της δημοσιονομικής κατάστασης από το μεσοπρόθεσμο δημοσιονομικό στόχο ή από την πορεία προσαρμογής για την επίτευξή του συνεχίζεται ή επιδεινώνεται, τότε, σύμφωνα με το άρθρο 103 παράγραφος 4, απευθύνει σύσταση στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να λάβει άμεσα διορθωτικά μέτρα και μπορεί, σύμφωνα με το άρθρο αυτό, να ανακοινώσει δημοσίως τη σύστασή του.

ΤΜΗΜΑ 3**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΥΓΚΛΙΣΗΣ****Άρθρο 7**

1. Κάθε μη συμμετέχον κράτος μέλος υποβάλλει στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή τα αναγκαία στοιχεία για την τακτική άσκηση πολυμερούς εποπτείας δυνάμει του άρθρου 103, υπό μορφή «προγράμματος σύγκλισης» που παρέχει μια ουσιαστική βάση για την εξασφάλιση σταθερότητας τιμών και για την επίτευξη ισχυρής βιώσιμης ανάπτυξης η οποία δημιουργεί απασχόληση.

2. Το πρόγραμμα σύγκλισης παρουσιάζει τα ακόλουθα στοιχεία, ιδίως σχετικά με τις μεταβλητές που σχετίζονται με τη σύγκλιση:

α) ένα μεσοπρόθεσμο στόχο όσον αφορά τη σχεδόν ισοσκελισμένη ή πλεονασματική δημοσιονομική κατάσταση και την πορεία προσαρμογής προς το στόχο αυτόν όσον αφορά το δημόσιο πλεόνασμα/έλλειμμα και την αναμενόμενη πορεία του λόγου δημοσίου χρέους/ΑΕΠ· τους μεσοπρόθεσμους στόχους της νομισματικής πολιτικής· τη σχέση των στόχων αυτών με τη σταθερότητα των τιμών και των συναλλαγματικών ισοτιμιών·

β) τις κυριότερες παραδοχές για τις αναμενόμενες οικονομικές εξελίξεις και τις σημαντικότερες οικονομικές μεταβλητές που σχετίζονται με την υλοποίηση του προγράμματος σύγκλισης, όπως είναι οι δαπάνες δημοσίων επενδύσεων, η αύξηση του ΑΕΠ σε πραγματικούς όρους, η απασχόληση και ο πληθωρισμός·

γ) περιγραφή των δημοσιονομικών και άλλων μέτρων οικονομικής πολιτικής που λαμβάνονται ή/και προτείνονται για την επίτευξη των στόχων του προγράμματος και, στην περίπτωση των κύριων δημοσιονομικών μέτρων, εκτίμηση των ποσοτικών τους επιπτώσεων στον προϋπολογισμό·

δ) ανάλυση του κατά πόσον τυχόν μεταβολές των κύριων οικονομικών παραδοχών θα επηρεάζαν την κατάσταση των δημόσιων οικονομικών και το χρέος.

3. Τα στοιχεία για την πορεία του δημόσιου πλεονάσματος/ελλείμματος, του δημόσιου χρέους ως ποσοστού του ΑΕΠ και οι κυριότερες οικονομικές παραδοχές που αναφέρονται στην παράγραφο 2 στοιχεία α) και β), καταρτίζονται σε ετήσια βάση και καλύπτουν, εκτός από το τρέχον και το προηγούμενο έτος, τουλάχιστον τα τρία επόμενα έτη.

Άρθρο 8

1. Τα προγράμματα σύγκλισης υποβάλλονται πριν από την 1η Μαρτίου 1999. Μετά την ημερομηνία αυτή, υποβάλλονται ετήσια αναπροσαρμοσμένα προγράμματα.

2. Τα κράτη μέλη δημοσιεύουν τα προγράμματα σύγκλισης και τα αναπροσαρμοσμένα προγράμματά τους.

Άρθρο 9

1. Με βάση τις εκτιμήσεις της Επιτροπής και της επιτροπής του άρθρου 109 Γ της συνθήκης, το Συμβούλιο εξετάζει, εντός του πλαισίου της πολυμερούς εποπτείας του άρθρου 103, κατά πόσον ο μεσοπρόθεσμος δημοσιονομικός στόχος του προγράμματος σύγκλισης προνοεί για ένα περιθώριο ασφαλείας προκειμένου να αποφευχθεί η εμφάνιση υπερβολικού ελλείμματος, κατά πόσον το πρόγραμμα βασίζεται σε εύλογες οικονομικές παραδοχές και κατά πόσον τα μέτρα που λαμβάνονται ή/και προτείνονται επαρκούν για την επίτευξη της επιδιωκόμενης προσαρμογής προς τον μεσοπρόθεσμο δημοσιονομικό στόχο και την επίτευξη σταθερής σύγκλισης.

Το Συμβούλιο εξετάζει περαιτέρω αν το περιεχόμενο του προγράμματος σύγκλισης διευκολύνει το στενότερο συντονισμό των οικονομικών πολιτικών και αν οι οικονομικές πολιτικές του συγκεκριμένου κράτους μέλους συμβιβάζονται με τους γενικούς προσανατολισμούς της οικονομικής πολιτικής.

2. Το Συμβούλιο εξετάζει το πρόγραμμα σύγκλισης που αναφέρεται στην παράγραφο 1 εντός δύο μηνών το αργότερο από την υποβολή του. Το Συμβούλιο, μετά από σύσταση της Επιτροπής και διαβούλευση με την επιτροπή

του άρθρου 109 Γ, εκδίδει γνώμη για το πρόγραμμα. Εάν το Συμβούλιο κρίνει, σύμφωνα με το άρθρο 103, ότι οι στόχοι και το περιεχόμενο του προγράμματος πρέπει να ενισχυθούν, καλεί διά της γνώμης του το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να προσαρμόσει το πρόγραμμά του.

3. Τα αναπροσαρμοσμένα προγράμματα σύγκλισης εξετάζονται από την Επιτροπή του άρθρου 109 Γ με βάση τις εκτιμήσεις της Επιτροπής· εάν είναι αναγκαίο, τα προγράμματα αυτά μπορούν επίσης να εξετασθούν και από το Συμβούλιο, σύμφωνα με τη διαδικασία των παραγράφων 1 και 2 του παρόντος άρθρου.

Άρθρο 10

1. Στο πλαίσιο πολυμερούς εποπτείας σύμφωνα με το άρθρο 103 παράγραφος 3, το Συμβούλιο παρακολουθεί την εφαρμογή των προγραμμάτων σύγκλισης, με βάση τα στοιχεία που παρέχουν τα μη συμμετέχοντα κράτη μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 7 παράγραφος 2 στοιχείο α) του παρόντος κανονισμού και τις εκτιμήσεις της Επιτροπής και της επιτροπής του άρθρου 109 Γ της συνθήκης, προκειμένου ιδίως να εντοπίσει τις πραγματικές ή αναμενόμενες σημαντικές αποκλίσεις της δημοσιονομικής κατάστασης από το μεσοπρόθεσμο στόχο ή από την πορεία προσαρμογής για την επίτευξή του, όπως ορίζεται στο πρόγραμμα σύγκλισης για το δημόσιο πλεόνασμα/έλλειμμα.

Επιπλέον, το Συμβούλιο παρακολουθεί τις οικονομικές πολιτικές των μη συμμετεχόντων κρατών μελών, λαμβάνοντας υπόψη τους στόχους των προγραμμάτων σύγκλισης, προκειμένου να εξασφαλισθεί ότι οι πολιτικές τους είναι προσανατολισμένες προς τη σταθερότητα και να αποφευχθούν, κατ' αυτόν τον τρόπο, οι στρεβλώσεις των πραγματικών συναλλαγματικών ισοτιμιών και οι υπερβολικές διακυμάνσεις των ονομαστικών συναλλαγματικών ισοτιμιών.

2. Εάν το Συμβούλιο διαπιστώσει σημαντική απόκλιση της δημοσιονομικής κατάστασης από το μεσοπρόθεσμο δημο-

σιονομικό στόχο ή από την πορεία προσαρμογής για την επίτευξή του, τότε, προκειμένου να προειδοποιήσει εγκαίρως ώστε να προληφθεί η εμφάνιση υπερβολικού ελλείμματος, απευθύνει σύσταση, σύμφωνα με το άρθρο 103 παράγραφος 4, στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος ώστε να λάβει τα αναγκαία μέτρα προσαρμογής.

3. Εάν το Συμβούλιο, κατά την παρακολούθηση της κατάστασης, κρίνει ότι η απόκλιση της δημοσιονομικής κατάστασης από το μεσοπρόθεσμο δημοσιονομικό στόχο ή από την πορεία προσαρμογής για την επίτευξή του συνεχίζεται ή επιδεινώνεται, τότε, σύμφωνα με το άρθρο 103 παράγραφος 4, απευθύνει σύσταση στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να λάβει άμεσα διορθωτικά μέτρα και μπορεί, σύμφωνα με το άρθρο αυτό, να ανακοινώσει δημοσίως τη σύστασή του.

ΤΜΗΜΑ 4

ΚΟΙΝΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 11

Στα πλαίσια της πολυμερούς εποπτείας που περιγράφεται στον παρόντα κανονισμό, το Συμβούλιο προβαίνει στην συνολική αξιολόγηση που προβλέπεται στο άρθρο 103 παράγραφος 3.

Άρθρο 12

Σύμφωνα με το άρθρο 103 παράγραφος 4 δεύτερο εδάφιο, ο Πρόεδρος του Συμβουλίου και η Επιτροπή περιλαμβάνουν στις εκθέσεις τους προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, τα αποτελέσματα της πολυμερούς εποπτείας που ασκείται στο πλαίσιο του παρόντος κανονισμού.

Άρθρο 13

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την 1η Ιουλίου 1998.

Ο παρών κανονισμός είναι δεσμευτικός ως προς όλα τα μέρη του και ισχύει άμεσα σε όλα τα κράτη μέλη.

Βρυξέλλες, 7 Ιουλίου 1997.

Για το Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος

J. C. JUNKER